

РЕШЕНИЕ

№ 11953

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **55** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.чл. 208–228 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи.

С касационна жалба адвокат М. К., като пълномощник на Я. В. П. оспорва от негово име постановеното от Софийския районен съд, НО, 94^{ти} състав Решение № 4958/11.11.2024 г., постановено по НАХД № 12080/2024 г. С решението е отхвърлена жалбата от касатора, против издадената от полицейски орган при 01 РУ-СДВР ЗАПОВЕД ЗА ЗАДЪРЖАНЕ НА ЛИЦЕ, рег. № 2253з-936/26.07.2024 г., с която Я. В. П. е бил задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в помещение на 01 РУ.

Касаторът, посредством упълномощения адвокат: поддържа жалбата; претендира възстановяване на разноски, направени пред СРС.

Ответникът не се явява и не е представляван. Упълномощен юрисконсулт е представил писмен отговор, с който оспорва жалбата, както и молба от 05.03.2025 г. в същия смисъл. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото

доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима, но е неоснователна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

На 26.07.2024 г., в 03, 10 часа Я. В. П. бил задържан в помещение за временно задържане, като е освободен на същата дата, в 13, 00 часа. За задържането е издадена процесната Заповед рег. № 22593з-936/26.07.2024 г. от полицейски орган Н. Е. Г.. Като фактическо основание за задържането е посочено: „при извършена полицейска проверка на [улица] притежава наркотично вещество-чл. 354а от НК“. На 26.07.2024 г. било образувано бързо производство № 1387/2024 г., по описа на 01 РУ – СДВР (пр. № 30358/2024 г., по описа на Софийска районна прокуратура), за престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3 НК. С постановление от 30.07.2024 г. на прокурор при СРП наказателното производство било прекратено, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК - деяние, което формално осъществява признаците на предвидено в закона престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, т. 1 НК, но същото не е престъпно, поради своята малозначителност, тъй като неговата обществена опасност е явно незначителна.

За да потвърди заповедта за задържане съставът на районния съд е проверил в хода на съдебното следствие представените от страна на административния орган писмени доказателства. Анализирал е същите, като изложил подробни и убедителни мотиви за материална и процесуална законосъобразност на заповедта. В тази връзка е приел, че заповедта съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 74, ал. 1, ал. 2 ЗМВР, включително съдържа достатъчни и ясно описани фактически, и правни основания. Съдът се позовавал и на чл. 6, § 1 от Директива 2012/2013 на ЕП и на Съвета, от 22.05.2012 г., „относно правото на информация в наказателното производство“ и на решение на Съда на ЕС, от 25.05.2023 г., по дело № С-608/21.

Първоинстанционното съдебно решение е правилно. Не са налице касационни основания за отмяната му. Доказателствата, на които се основава установяват по несъмнен начин наличието на фактическите основания, цитирани в самата заповед и подкрепени с останалите писмени доказателства.

За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР специалният закон ЗМВР (чл. 72, ал. 1) овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Липсва изрично законово изискване, в заповедта за задържане да се сочат подробни данни (информация за получен сигнал, конкретно фактическо основание за задържане и пр.) Преценката за задържането е субективна, но за установяване впоследствие, на законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи основателно предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение и според касационния съд за случая е изпълнено.

Според първия диспозитив от цитираното решение на СЕС, по дело № С-608/21 г. чл.

6, § 2 от Директива 2012/2013 „допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото“. За процесния случай не може да бъде прието, че Я. В. П., у когото е намерено наркотично вещество не е бил наясно с основанията за задържането му, посочени изрично в заповедта. Присъствието му по време на описаните по – горе, извършени от полицейските органи действия означава, че той е разбрал причината да бъде отведен в полицейското управление и да бъде задържан за срок до 24 часа. Незабавно след задържането му било образувано и цитираното наказателно производство, по което е разпитан от разследващ полицай на 26.07.2024 г.

Решението на СРС, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила. Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 228, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37, ал. 1 ЗА, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, вр. чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4958/11.11.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 94^{-ти} състав, по НАХД № 12080/2024 г.

ОСЪЖДА Я. В. П. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: